

Georgette Meyer

MAAILMANMIES

 SAGA
EGMONT

Georgette Heyer

Maailmanmies

Suomentanut Kirsti Peitsara

SAGA Egmont

Maailmanmies

Translated by Kirsti Peitsara

Original title: *The Corinthian*

Original language: English

GEORGETTE HEYER® is a registered trade mark.

Copyright © Georgette Heyer 1940

Copyright ©2025 Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727237848

1st POD Edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

This work is republished as a historical document. It contains contemporary use of language.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

1

Seurueeseen, jonka hovimestari paheksuen opasti sir Richard Wyndhamin St. James -aukiolla olevan talon keltaiseen salonkiin, kuului kaksi naista ja vastahakoinen herra. Tuo hieman yli kolmenkymmenen ikäinen, lihavahko herra näytti tajuavan hovimestarin paheksuvan asenteen: kun tämä arvokas henkilö oli ilmoittanut vanhemmalle naiselle sir Richardin poissaolosta, hän katsahti tähän anovasti, ei lainkaan kuten valtakunnan pääri palvelijaan, vaan kuten avuton mies aikojen alusta on katsonut toiseen, ja sanoi rukoilevalla äänellä: ”No mutta sittenhän lady Wyndham, eikö teistä –? Louisa, eikö meidän olisi paras –? Tarkoitan, ei kai meidän hyödytä mennä sisään, rakkaani?”

Hänen vaimonsa ja anoppinsa eivät kiinnittäneet mitään huomiota näihin raukkamaisiin sanoihin. ”Jos veljeni on mennyt ulos, me odotamme hänen paluutaan”, Louisa sanoi reippaasti.

”Sinun isäparkasi oli aina ulkona, kun häntä tarvittiin”, lady Wyndham valitti. ”Minusta on kovin liikuttavaa, että Richard tulee päivä päivältä yhä enemmän hänen kaltaisekseen.”

Hänen äänensä häipyi itkuiseksi, ja näytti ilmeiseltä, että hän puhkeaisi kyyneliin poikansa kynnyksellä. George, lordi Trevor, vaivautui huomatessaan kapean, hansikoidun käden tarttuvan nenäliinaan eikä enää väittänyt vastaan, vaan astui sisään noiden kahden naisen vanavedessä.

Kieltäytyen tarjotuista virvokkeista lady Trevor saattoi äitinsä keltaiseen salonkiin, asetti tämän mukavasti satiinisohvalle ja ilmoitti aikovansa jäädä St. James -aukiolle vaikka koko päiväksi, jos se oli tarpeen. George aavisti myötätunnon vallassa, millaiset hänen lankonsa tunteet olisivat, kun tämä asuntoonsa palattuaan huomaisi perhelähetystön valloittaneen sen, ja sanoi onnettomana: ”Kuule, minusta meidän ei todellakaan pitäisi! Tämä ei ole lainkaan miellyttävää. Kunpa luopuisitte päähänpinttymästänne.”

Hänen vaimonsa, joka parhaillaan riisui lavendelinvärisiä glassiehansikkaitaan, katsahti häneen säälivän halveksuvasti. ”Rakas George, vaikka sinä pelkäisitkin Richardia, salli minun vakuuttaa, että minä en pelkää.”

”Pelkäisin häntä! En toki! Mutta kaksikymmentäyhdeksänvuotias mies ei pidä siitä, että hänen asioihinsa sekaannutaan, ota se huomioon! Sitä paitsi hän todennäköisesti ihmettelee, mitä pierua minulla on sen kanssa tekemistä, enkä todellakaan pysty sitä selvittämään! Kunpa en olisi tullut.”

Louisa ei välittänyt tästä huomautuksesta, koska se ei hänen mielestään ollut vastaamisen arvoinen – kuten todellakin oli asian laita, koska hän hallitsi aviopuolisoaan rautaisella valtikalla. Hän oli komea nainen, jonka kasvot ilmaisivat melkoista päättäväisyyttä ja piilevää huumorintajua. Hän ei ehkä ollut pukeutunut aivan viimeisen muodin mukaan, joka vaati, että kesän harsokankaiden piti paljastaa kaikki naisen ruumiin sulot, vaan hyvin aistikkaasti ja säädyllisesti. Koska hänellä oli erittäin hyvä

vartalo, vallalla oleva pukumuoti korkealle kohotettuine vyötäröineen, avonaisine kaula-aukkoineen ja pienine puhvihihoineen puki häntä erinomaisesti: itse asiassa paljon paremmin kuin ruumiinmyötäiset housut ja pitkäliepeinen takki hänen miestänsä.

Muoti ei ollut suopea Georgelle. Hän oli parhaimmillaan pukinnahkaisissa polvihousuissa ja kaulussaappaissa, mutta pahaksi onneksi hän oli taipuvainen keikarointiin ja kiusasi ystäviään ja sukulaisiaan omaksumalla kaikki pukumuodin erikoisuudet. Hän käytti yhtä paljon aikaa solmionsa sitomiseen kuin itse herra Brummell ja puristi vyötäisensä tiukkoihin kureliiveihin, jotka natisivat, kun hän liikkui varomattomasti.

Seurueen kolmas jäsen, joka oli ojentautunut veltosti satiini-sohvalle, oli aivan yhtä päättäväinen nainen kuin tyttärensä – ja paljon taitavampi saamaan tahtonsa perille. Kymmenen vuotta leskenä olleen lady Wyndhamin terveys oli perin heikko. Pelkkä vastustuksen tapainenkin oli liikaa hänen heiveröisille hermoilleen ja katselija oli erittäin typerä, ellei tajunnut nenäliinan, hajupullon ja hajusuolan synkkää sanomaa nähtyään ne hänellä alituisen. Nuoruudessaan hän oli ollut kaunotar; keski-iässä kaikki hänessä näytti haalistuneen: hiukset, posket, silmät, jopa hänen äänensäkin, joka oli valittava ja niin vieno, että oli ihme, miten se koskaan kuultiin. Tyttärensä tavoin lady Wyndhamkin pukeutui erinomaisen aistikkaasti, ja koska hänellä oli hyvin runsas leskeneläke, hän kykeni tyydyttämään mieltymyksensä kaikkein kalleimpiin muodin oikkuihin rajoittamatta millään tavoin muita kulujaan. Hän uskoi silti olevansa kovin huonoissa varoissa, mutta kykeni tyydytyksekseen valittelevaan rahapulaansa tuntematta vähääkään todellista köyhyyden ahdistusta ja herättämään tuttaviansa myötätunnon voivottelemalla alituisen miesvainajansa testamentin epäoikeudenmukaisuutta, koska tämä oli

määrännyt suunnattoman omaisuutensa ainoalle pojalleen. Hänen ystävänsä päättelivät hämärästi, että leskeneläkkeen täytyi olla aivan mitätön.

Lady Wyndham, joka asui viehättävässä talossa Clarges Streetillä, ei voinut koskaan astua St. James -aukion rakennukseen tuntematta tuskaa. Se ei ollut sukuasunto, kuten hänen kärsivästä ilmeestään olisi voinut päätellä, vaan hänen poikansa oli hankkinut sen vain pari vuotta sitten. Sir Edwardin eläessä perhe oli asunut paljon suuremmassa ja erittäin epä-mukavassa talossa Grosvenor Squarella. Sir Richardin ilmoitettua aikovansa perustaa oman talouden rakennuksesta oli luovuttu, joten lady Wyndham oli voinut luopua kärsimyksistä, joita sen epä-mukavuus oli aiheuttanut, ja surra siitä lähtien sen menetystä. Mutta pitipä hän omasta Clarges Streetillä olevasta talostaan miten paljon tahansa, hänen ei voinut odottaa tyynesti kestävän sitä, että hänen poikansa asui paljon suuremmassa rakennuksessa St. James -aukiolla. Kaikkien muiden valituksen aiheiden pettäessä hän aina palasikin tähän sanoen, kuten nytkin, kärsineellä äänellä: ”En voi käsittää, mitä hän tekee tällaisella talolla!”

Louisa, jolla oli erittäin hyvä oma talo Berkshiressä olevan maatilan lisäksi, ei lainkaan kadehtinut veljensä asuntoa. Hän vastasi: ”Ei sillä ole mitään merkitystä, mamma. Paitsi että hän varmaankin ajatteli avioliittoa sen ostaessaan. Eikö sinustakin, George?”

Georgea imarteli, kun häneen vedottiin tällä tavoin, mutta hän oli rehellinen ja tunnontarkka mies eikä hän saanut sanotuksi, että uskoi Richardilla olleen minkäänlaista avioliittoaajatusta mielessään taloa ostaessaan tai muulloinkaan.

Louisa oli harmistunut. ”Hyvä on”, hän sanoi päättäväisen näköisenä, ”hänet on saatava ajattelemaan avioliittoa!”

Lady Wyndham laski hajusuolansa alas sanoakseen väliin: ”Taivas tietää, etten koskaan yllyttäisi poikaani tekemään mitään vastoin tahtoaan, mutta jo vuosia on pidetty sovittuna, että hän ja Melissa Brandon sinetöivät perheidemme pitkäaikaisen ystävyyden avioliiton sitein!”

George pyöritteli silmiään toivoen olevansa jossain muualla.

”Jos hän ei halua naida Melissaa, minä olisin varmasti viimeinen henkilö tyrkyttämään näitä vaatimuksia”, Louisa sanoi. ”Mutta hänen on korkea aika mennä jonkun kanssa naimisiin, ja jollei hänellä ole ketään muuta sopivaa naishenkilöä näköpiirissään, hänen on otettava Melissa.”

”En tiedä miten voin kohdata lordi Saarin”, lady Wyndham voihki kohottaen taas hajupullon nenälleen. ”Tai rakkaan Emily-raukan, jolla on Melissan lisäksi kolme tyttöä naitettavanaan, kaikki vain mukiinmeneviä. Sophialla on näppylöitäkin.”

”Ei Augusta minun mielestäni ole toivoton”, Louisa sanoi rehellisesti. ”Ameliakin saattaa kehittyä.”

”Katsoo kiero!” George sanoi.

”Lievästi toisella silmällä”, Louisa korjasi. ”Mutta se ei kiinnosta meitä. Melissa on erittäin upea olento. Sitä ei kukaan voi kieltää!”

”Ja se olisi niin toivottava sukulaisuussuhde!” lady Wyndham huokasi. ”Aivan parhaita perheitä!”

”Saar ei kuulemma kestä enää viittäkään vuotta, ainakaan tätä menoa”, George sanoi. ”Kaikki on täydellisesti kiinnitetty ja Saar juo itsensä hautaan! Sanotaan, että hänen isänsä teki samoin.”

Naiset katselivat häntä paheksuen. ”George, toivottavasti tarkoituksenasi ei ole vihjata, että myös Melissa on väkeviin menevä?” hänen vaimonsa sanoi.

”Ei toki! Ei, hyvä luoja, en edes ajatellut sellaista! Hän on var-

mastikin erinomainen nuori nainen. Mutta yhden asian sanon, Louisa: en moiti Richardia, ellei hän halua tyttöä!” George sanoi uhmaavasti. ”Omasta puolestani menisin mieluummin naimisiin kuvapatsaan kanssa!”

”On totta”, Louisa myönsi, ”että hän on ehkä hiukan viileä. Mutta myöntänet, että hän on hyvin arkaluonteisessa asemassa. Molempien lapsuudesta asti on pidetty varmana, että hän ja Richard menisivät naimisiin, ja hän tietää sen yhtä hyvin kuin mekin. Ja näin Richard nyt käyttäytyy mitä inhottavimmalla tavalla! Hän koettelee liiaksi kärsivällisyyttäni!”

Oikeastaan George piti langostaan, mutta hän tiesi, että oli tyhmänrohkeata puolustaa tätä, joten hän pysyi vaiti. Lady Wyndham jatkoi valitusvirttään. ”Taivas varjelkoon minua pakkotamasta ainoaa poikaani vastenmieliseen avioliittoon, mutta joka hetki elän pelossa, että hän taluttaa kotiin jonkun hirvittävän, alhaissyntyisen olennon ja odottaa, että minä toivotan tämän tervetulleeksi!”

George näki lankonsa sielunsa silmillä. Hän sanoi epäilevästi: ”Tiedätekö, ma’am, sitä en todellakaan usko.”

”George on aivan oikeassa”, Louisa ilmoitti. ”Minusta Richard nostaisi kyllä osakkeitaan, jos tekisi sen. Minua aivan kauhistaa, kun hän on niin tunteeton naiselliselle viehätysvoimalle. Hän on tosi typerä inhotessaan vastakkaista sukupuolta, mutta yksi asia on varma: hän saattaa inhota naisia, mutta hänellä on velvollisuuksia nimeään kohtaan ja hänen on mentävä naimisiin! Minä olen kyllä yrittänyt esitellä hänelle kaikki tämän kaupungin sopivat nuoret naiset, sillä minä en suinkaan halua hänen naivan Melissa Brandonia. No niin! Hän ei ole katsonut ainoankaan toista kertaa; Melissa siis sopii hänelle oikein hyvin.”

”Richard ajattelee, että he kaikki tavoittelevat hänen rahojaan”, George uskaltautui sanomaan.

”Niin kai tavoittelevatkin. Mitä se muuten asiaan vaikuttaa? Et kai aio väittää, että Richard on romanttinen!”

”Jos saan nähdä hänet sopivassa avioliitossa, voin kuolla tyytyväisenä!” sanoi lady Wyndham, jolla aivan hyvin saattoi olla vielä kolmekymmentä elinvuotta jäljellä. ”Hänen nykyinen elämäntapansa täyttää äidinsydänraukkani pahoilla aavistuksilla!”

Lojaalisuus sai Georgen nuhtelemaan. ”Kuulkaahan nyt! Ric-hardissa ei ole mitään vikaa, kautta kunniani!”

”Hän koettelee liiaksi kärsivällisyyttäni!” Louisa sanoi. ”Rakastan häntä suuresti, mutta halveksin häntä koko sydämeistäni! Niin teen, ja minusta on samantekevää kuka kuulee sanani! Hän ei välitä muusta kuin solmionsa asennosta, saappaittensa kiillosta ja nuuskasekoituksestaan!”

”Hevosistaan!” George rohkeni sanoa onnettomana.

”Tosiaan, hevosistaan! Hyvä on! Myönnetään, että hän on erinomainen ajaja. Hänhän löi sir John Laden, kun he ajoivat kilpaa Brightoniiin. Todellakin hieno saavutus!”

”Hän on kovin taitava käsistään!” George henkäisi alkaen lanistua mutta yhä urheana.

”Sinä voit ehkä ihailla miestä, joka käy ahkerasti Jacksonin salongissa ja Cribbillä! Minä en!”

”Ei, rakkaani”, George sanoi. ”En minäkään, en!”

”Etkä epäilemättä näe mitään moitittavaa hänen mieltymyksessään pelipöytään! Minäpä olen kuullut aivan erinomaisen luottettavalta henkilöltä, että hän hävisi kolme tuhatta puntaa yhdellä istumalla Almackilla!”

Lady Wyndham voihkaisi ja pyyhkäisi silmiään. ”Voi, mitä sanoitkaan!”

”Kyllä, mutta hän on niin pirun varakas, ettei se merkitse mitään!” George sanoi.

”Avioliitto”, Louisa sanoi, ”tekee lopun sellaisista joutavuukista.”

Tämä lausuma loihti esiin masentavan mielikuvan, joka vaiensi Georgen. Lady Wyndham sanoi salaperäisen synkällä äänellä: ”Vain äiti voi ymmärtää levottomuuttani. Hän on vaarallisessa iässä, ja päivästä toiseen odotan kauhuissani, mitä hän saattaa keksiä!”

George avasi suunsa, kohtasi vaimonsa katseen, sulki suunsa jälleen ja nyki onnettomana solmiotaan.

Ovi aukeni; keikari seisoj kynnyksellä silmäillen sukulaisiaan kyynisin ilmein. ”Pyydän tuhannesti anteeksi”, keikari sanoi ikävystyneenä mutta kohteliaana. ”Nöyrin palvelijanne, ma’am. Ja sinun, Louisa! George-raukkani! Kuinka – odotinko teitä?”

”Ilmeisesti et!” Louisa vastasi kiihtyen.

”Ei, et odottanut. Tuota – he saivat sen päähänsä – minä en voinut estää heitä!” George sanoi sankarillisesti.

”Sitähän minäkin etten odottanut”, keikari sanoi sulkien oven ja astuen huoneeseen. ”Mutta muistini, tiedättehän, surkuteltava muistini!”

George, joka silmäili lankoaan tuntijan katsein, tunsu mielensä kiihtyvän. ”Jumaliste, Richard, tuosta minä pidän! Tuo takki on hyvin leikattu, kautta kunniani! Kuka sen teki?”

Sir Richard kohotti käsivarttaan ja vilkaisi kalvosintaan. ”Weston, George, Weston vain.”

”George!” Louisa sanoi pelottavasti.

Sir Richard hymyili hiukan ja tuli äitinsä luokse. Tämä ojensi hänelle kätensä, ja hän kumartui sen puoleen raukean sirosti hiipaisten sitä juuri ja juuri huulillaan. ”Pyydän tuhannesti an-

teeksi!” hän toisti. ”Palvelijani ovat kai huolehtineet teistä – hm – teistä kaikista?” Hänen katseensa liukui verkkiaan huoneessa. ”Hyvänen aika!” hän sanoi. ”George, sinä olet lähinnä: rakas ystävä, soittaisitko hyväntahtoisesti kelloa!”

”Kiitos, Richard, mutta emme tarvitse mitään virvokkeita”, Louisa sanoi.

Veljen heikko, lempeä hymy vaiensi hänet paremmin kuin hänen miehensä nuhteet konsanaan. ”Erehdyt, rakas Louisa – vakuutan, että erehdyt! George on erittäin kipeästi – hm – virkistysaineen tarpeessa. Kyllä, Jeffries, minä soitin. Madeiraa – niin! ja hiukan hedelmälikööriä, Jeffries, olkaa hyvä!”

”Richard, tuo on paras Vesiputous, minkä koskaan olen nähnyt!” George huudahti kiinnittäen ihailevan katseensa keikarin solmion monimutkaiseen sidontaan.

”Imartelet minua, George; taidatpa imarrella minua.”

”Pyh!” Louisa tiuskaisi.

”Täsmälleen, rakas Louisa”, sir Richard myönsi rakastettavasti.

”Älä yritä ärsyttää minua, Richard!” Louisa sanoi varoittavaan sävyyn. ”Myönnän, että näytät juuri siltä kuin pitääkin – todella hienolta.”

”Kukin kykyjensä mukaan”, sir Richard mutisi.

Sisaren povi paisui. ”Richard, voisin lyödä sinua!” hän julisti.

Hymy leveni ja valkeat hampaat välähtivät. ”En usko, että voisit, kultaseni.”

George unohti itsensä niin, että nauroi. Musertava katse suuntautui häneen. ”George, ole vaiti!” Louisa sanoi.

”Totta se on”, myönsi lady Wyndham, joka ei kokonaan kyennyt pitämään äidillistä ylpeyttään aisoissa, ”ettei kukaan muu, tietenkin herra Brummellia lukuun ottamatta, näytä yhtä upealta kuin sinä, Richard.”

Keikari kumarsi, mutta ei näyttänyt kovinkaan haltioituneelta ylistyksen johdosta. Mahdollisesti hän piti sitä asiaankuuluvana. Hän oli erittäin tunnettu keikari. Tuulenpuuskakampauksestaan (joka oli kaikista tyyleistä vaikeatekoisin) kiiltävien käännesaappaittensa kärkiin asti hän olisi saattanut esiintyä Muodikkaan Miehen mainoksena. Hänen hyvinmuodostuneilla hartioillaan hienolaatuisesta kankaasta valmistettu takki pääsi täysin oikeuksiinsa; hänen solmionsa, joka oli herättänyt Georgen ihailun, oli mestarin käsin sidottu; hänen liivinsä oli valittu tarkalla silmällä; hänen vaaleanruskeissa housuissaan ei ollut ryppyäkään; hänen käännesaappaansa hilpeine kultatupsuineen eivät olleet vain Hoby'n työtä, vaan niihin oli varmaan käytetty, kuten George epäili, samppanjaan sekoitettua kiilloketta. Hänen kaulassaan riippui mustassa nauhassa lornjetti, hänen vyötäisillään kellotasku ja toisessa kädessään hänellä oli sèvresinposliininen nuuskarasia. Hänen käytöksensä ilmensi julkilausumatonta ikävystymistä, mutta mikään räätälintyö, mikään tahallinen välinpitämättömyys, ei kyennyt salaamaan hänen reisiensä lihaksikkuutta eikä hänen hartioidensa voimakkuutta. Hänen paidankauluksensa tärkättyjen kärkien yllä olevat kyllästyneet, komeat kasvot ilmaisivat pettymystä. Raskaat luomet riippuivat veltoina harmaiden silmien yllä, joissa oli kyllä älykkyyttä, mutta vain huomioimaan maailman turhuutta; hienoinen hymy, joka väreili päättäväisillä huulilla, näytti ivaavan lähimmäisten typeryyttä.

Jeffries palasi huoneeseen tarjotin mukanaan ja asetti sen pöydälle. Louisa kieltäytyi virvokkeista, mutta lady Wyndhamilla ei ollut vastustuskykyä ja anoppinsa heikkoudesta rohkaistuneena George otti lasin madeiraa.

”Ihmettelet kai miksi olemme täällä”, Louisa sanoi.

”En koskaan tuhlaa aikaani turhiin mietteisiin. Olen varma, että aiot kertoa minulle miksi olette täällä.”

”Mamma ja minä tulimme puhumaan kanssasi avioliitostasi”, Louisa sanoi ottaen ratkaisevan askelen.

”Entä mistä George tuli puhumaan kanssani?” sir Richard tiedusteli.

”Samasta asiasta, tietenkin!”

”Ei, en tullut!” George kielsi kiireesti. ”En haluaisi olla missään tekemisissä sen asian kanssa, niin minä sanoin! En lainkaan halunnut tulla!”

”Ota lisää madeiraa”, sir Richard sanoi rauhoittavasti.

”Kiitos, niin otankin. Mutta en ole täällä ahdistellakseni sinua johonkin, mikä ei koske minua, älä luulekaan!”

”Richard!” lady Wyndham sanoi terävästi, ”en enää uskalla kohdata Saaria kasvoista kasvoihin!”

”Onko hän niin hunningolla?” sir Richard sanoi. ”En ole itsekkään nähnyt häntä muutamaan viikkoon, mutta se ei hämmästyttä minua lainkaan. Taisin kuulla jotakin sellaista joltakin – en muista keneltä. Hänhän on viinaan menevä, vai mitä?”

”Joskus ajattelen, ettei sinulla ole lainkaan tunteita!” lady Wyndham sanoi.

”Hän yrittää vain ärsyttää teitä, mamma. Tiedät aivan hyvin, mitä mamma tarkoittaa, Richard. Milloin aiot kosia Melissaa?”

Seurasi hetken hiljaisuus. Sir Richard laski tyhjän viinilasin kädestään ja sipaisi pitkällä sormellaan pöydällä maljakossa olevan kukan terälehtiä. ”Tänä vuonna, ensi vuonna, joskus – tai en koskaan, rakas Louisa.”

”Olen aivan varma, että hän on mielestään kihloissa kanssasi”, Louisa sanoi.

Sir Richard, joka parhaillaan tutki kätensä alla olevaa kukkaa,

loi tämän kuullessaan sisarensa kasvoihin oudon terävän ja nopean katseen. ”Niinkö?”

”Miten asia muutenkaan olisi? Tiedät erittäin hyvin, että pappa ja lordi Saar suunnittelivat sen selväksi jo vuosia sitten.”

Luomet peittivät jälleen veljen silmät. ”Miten keskiaikaisia olettekaan!” sir Richard huokasi.

”Älä nyt vain käsitä minua väärin, Richard! Ellet pidä Melisasta, asiasta ei kannata puhua enempää. Mutta sinä pidät hänestä – tai ainakaan minä en koskaan ole kuullut sinun kieltävän sitä! Mamman ja minun mielestä – ja Georgen myös – sinun on jo enemmän kuin aika vakiintua.”

Murheellinen katse kohdistui nuhtelevana lordi Trevoriin. ”*Et tu Brute?*” sir Richard sanoi.

”Vannon, etten ikinä ole sanonut sellaista!” George julisti tukehtumaisillaan madeiraansa. ”Se oli kokonaan Louisan keksintöä. Olen kai ollut samaa mieltä hänen kanssaan. Sinähän tiedät, miten asianlaita on, Richard!”

”Tiedän”, sir Richard myönsi huokaisten. ”Tekö myös, mamma?”

”Voi, Richard, elän vain nähdäkseni sinut onnellisessa avioliitossa lastesi keskellä!” lady Wyndham sanoi väräjäväällä äänellä.

Vähäinen, silminnähtävä väristys kävi keikarin lävitse. ”Lasteni keskellä ... Niin. Aivan, ma’am. Jatkakaa!”

”Olet sen nimellesi velkaa”, hänen äitinsä jatkoi. ”Olet viimeinen Wyndhameista, sillä ei voi odottaa, että Lucius-setäsi menisi nyt enää naimisiin. Melissa, se kultainen tyttö, on juuri oikea vaimo sinulle! Kaunis, niin hienostunut – syntyperä, kasvatus: kaikki erittäin toivottavaa!”

”Hm – pyydän anteeksi, ma’am, mutta luetteko tuon otsikon alle myös Saarin ja Cedricin, Beverleystä puhumattakaan?”

”Sitä minä juuri sanoin!” George keskeytti. ”Hyvä on’ minä sanoin, ’jos joku haluaa naida jäävuoren, niin samapa tuo minun puolestani, mutta Saaria ei voi nimittää toivomisen arvoiseksi appiukoksi, ei hitto vie voikaan! Mitä tytön hienoihin veljiin tulee’, minä sanoin, ’he saattavat Richardin perikatoon vuoden kuluessa!”

”Tyhmyyksiä!” Louisa sanoi. ”Richard tietenkin maksaisi runsaat määrärahat. Mutta en todellakaan näe mitään syytä, miksi hän olisi vastuussa Cedricin ja Beverleyn veloista!”

”Kuulostaa rohkaisevalta, Louisa”, sir Richard sanoi.

Sisar katsoi häntä hellästi. ”No niin, minusta on aika puhua suoraan, Richard. Ihmiset sanovat pian, että leikittelet Melissan kanssa, sillä tiedät varmaan, että teidän välisenne sopimus on julkinen salaisuus. Jos olisit suvainnut naida jonkun muun viisi, kymmenen vuotta sitten, se olisi ollut eri asia. Mutta sikäli kuin tiedän, et ole koskaan kiintynyt keneenkään, ja tässä nyt olet, lähes kolmenkymmenen ikäisenä, jotakuinkin luvattuna Melissa Brandonille, eikä mitään ole tehty!”

Vaikka lady Wyndham oli täysin samaa mieltä tyttärensä kanssa, hän ryhtyi tässä vaiheessa puolustamaan poikaansa ja muistutti Louisalle, että Richard oli vain kahdenkymmenen yhdeksän.

”Mamma, Richard täyttää kolmekymmentä vajaan puolen vuoden päästä. Sillä minä”, Louisa sanoi päättäväisenä, ”olen kolmenkymmenen yhden.”

”Louisa, olen liikuttunut!” sir Richard sanoi. ”Varmastikin vain suunnaton sisarellinen rakkaus voi pusertaa sinusta tuollaisen tunnustuksen.”

Sisar ei voinut olla hymyilemättä, mutta sanoi niin ankarasti kuin kykeni: ”Se ei ole mikään naurun asia. Et ole enää nuoruus-

tesi ensi kukoistuksessa ja tiedät yhtä hyvin kuin minäkin, että velvollisuutesi on vakavissasi ajatella avioliittoa.”

”Miksi velvollisuuden aina pitääkin olla niin epämiellyttävä”, sir Richard tuumi.

”Minä sen tiedän”, George sanoi huokaisten. ”Aivan totta! Todellakin aivan totta!”

”Pyh loruja! Minkä melun nostatkaan yksinkertaisesta asiasta!” Louisa sanoi. ”Jos minä nyt taivuttaisin sinut naimaan jonkun romanttisen tytön, joka haluaa sinulta pelkkää mielistelyä ja itkee silmät päästään joka kerta, kun suvaitset etsiä huvitusta muualta kuin hänen seurastaan, sinulla olisi ehkä syytä valittaa. Mutta Melissa – niin, jäävuori, George, jos haluat, ja millainen Richard sitten muka on? – Kuulehan, Melissa ei ikinä kiusaa sinua *sillä* tavoin.”

Sir Richardin tutkimaton katse viipyi hetken sisaren kasvoissa. Sitten hän siirtyi pöydän ääreen ja kaatoi itselleen toisen lasin madeiraa.

Louisa sanoi puolustellen: ”No, et kai halua hänen roikkuvan kaulassasi?”

”En suinkaan.”

”Etkä ole rakastunut kehenkään toiseen naiseen, vai oletko?”

”En ole.”

”Hyvä on sitten! Tietysti olisi eri asia, jos sinulla olisi tapana rakastua yhtämittaa. Mutta suoraan sanoen olet maailman kylmin, välinpitämättömin ja itsekkäin olento, Richard, ja tulet huomaamaan, että Melissa on erinomainen puoliso sinulle.”

Kuullessaan Georgen epämääräiset kukertavat äännähdykset, jotka osoittivat hänen olevan eri mieltä, sir Richard heilautti kättään madeirapulloon päin. ”Älä odota kehotuksia, George, ota itse!”

Avioliiton välttely vie ojasta allikkoon nokkelassa ja romantiikantäyteisessä historiallisessa romaanissa

Richard Wyndham on 1810-luvun Lontoon salonkien suosikkihurmuri – vannoutunut poikamies, joka ei kaipaa muutosta elämäänsä. Richardin aatelisperhe kuitenkin painostaa häntä naimisiin. Mies on jo taipumassa kohtaloonsa, kun hänen tielleen osuu rikas perijätär Penelope. Myös Pen on saanut tarpeekseen sukunsa naimahuolista.

Päätäväinen Pen päättää paeta maaseudulle välttääkseen sukunsa suunnitelmat ja värvää Richardin mukaansa. Parivaljakon pakomatka vie Bathin loisteliaista tanssisaleista maaseudun syrjäisiin majataloihin. Yhteinen tavoite sitoutumattomuudesta kuitenkin hämärtyy, mitä paremmin Richard ja Pen oppivat tuntemaan toisensa. Mitä jos se, mitä he ovat pakenemassa, onkin heidän edessään?

”Georgette Heyerin Regency-rakkaustarinat ovat elegantteja, nokkelia ja historiallisesti tarkkoja, ja tämä on yksi hänen parhaimmista ja viihdyttävimmistä teoksistaan... Eskapismia parhaimmillaan”
– *Daily Mail*

Georgette Heyer (1902–1974) oli englantilainen kirjailija ja historiallisen romantiikan uranuurtaja. Heyerin humoristiset teokset sopivat täydellisesti Jane Austenin ja Bridgertonin faneille.